

Ara vol la Gasolinera

Veïns del Barri de Sant Miquel

LA SENTÈNCIA FAVORABLE AL BARRI

En el text de la sentència i entre «considerandos» hi ha alguns punts que creiem cal donar a conèixer.

El lloc d'emplaçament de la Gasolinera com a «zona d'eixampla», en el que els únics establiments industrials permesos són els de condició artesana sense molèsties per a la vivenda i que no produeixin gasos, oïrs molestes, sorolls excessius, perillosos, ni tampoc acumulació de tràfic. Amb la qual cosa no s'entén com els tècnics del municipi concedeixen una llicència a una activitat que reconeixen molesta i perillosa. **L'Ajuntament va infringir les seves propies normes.**

Resulta també que quan el tràfic sigui superior a 250 vehicles d'intensitat mitjana diària hi ha una reglamentació que diu que el seu emplaçament cal fer-ho en carrer secundari, paral·lel al principal guardant una distància de 150 metres de la carretera. **L'Ajuntament diu que aquesta reglamentació únicament afecta les carreteres i no a les vies urbanes i sosté que perd la seva condició de carretera en tenir nom del carrer.**

El veredict del Tribunal dona la raó al barri de Sant Miquel a través del senyor Josep Canudas i **anul·len els Decrets de l'Autoritat Municipal per no ser conforme al Dret i per tant anul·len la llicència concedida per a fer-hi la polèmica Gasolinera.**

A QUI REPRESENTA L'AJUNTAMENT?

En aquesta sèrie de documents podem observar fàcilment el parer de l'Ajuntament —Alcalde i tècnics—. La Gasolinera és necessària, és molesta i perillosa pel soroll i matèries fàcilment combustibles, però malgrat tot això l'autoritzen i fins i tot desestimen els recursos formulats pel veïnat.

Pensem que simultàniament hi ha hagut l'enganxada de cartells «Gasolinera No» i els llençols als balcons del barri, la majoria dels quals estaven al voltant de la confluència dels carrers del General Mola i del Foment.

L'Ajuntament va prendre partit en favor de la Gasolinera. Quin interès hi pot tenir en aquesta tossuderia? Els veïns davant els seus «representants» del municipi que no els fan cas, es veuen abocats a presentar recurs contenciós administratiu. L'advocat que va assumir la defensa és el senyor Carles Felip Font i Aussió, fill del granollerí senyor Carles Font i Llopart —antic batlle local—. El senyor Marià Ganduxer també fou defensat per una persona vinculada a Granollers —resident a Barcelona—, l'advocat senyor Josep Maria Xiol i Gasset.

Conversant amb els veïns del Barri de Sant Miquel ens comenten que més que l'alcalde, el que no entenen és el paper que han jugat els tècnics municipals. Quins papers de fer! L'alcalde ha anat signant els documents que ha provocat aquest enfrontament d'un barri amb el Municipi.

RECURS AL TRIBUNAL SUPREM

Després de tot això sembla que les nostres autoritats i els nostres tècnics haurien d'estar avergonyits. Doncs no! Ara els veïns ens acaben d'informar que el senyor Marià Ganduxer i **el nostre Ajuntament** no estan conformes amb la Sentència i que **recorren al Tribunal Suprem.**

Que el senyor Ganduxer vulgui recórrer és lògic, si és que la sentència del tribunal contenciós-administratiu no la troba justa. Ara, el que no entenem és que havent emès veredict una vegada a favor de l'acció d'un barri de la localitat, l'Ajuntament torni a actuar contra un sector del poble.

Tot això ens fa malpensar. Tot indica que al darrera s'hi amaguen uns interessos que no acabem d'esbrinar. Si no és així hem de qualificar d'incomprensible l'actuació de l'actual consistori.

Josep

Des d'«El Pou... calent»

A Granollers hi ha la «Pedra de l'encant», que els historiadors s'han mirat del dret i del revés per a treure l'entrellat de la seva significació primigènia, fins arribar a unes conclusions. Siguin les que siguin, la «Pedra de l'encant» és una institució ciutadana i també un símbol. Es ben trist el poble que no té un símbol; el de la pedra de l'encant ofereix una gamma extensa de possibilitats interpretatives, la qual cosa vol dir que la fantasia hi troba un bon camp per córrer.

I mentre parlo d'això em ve al magí, aneu a saber com —per aquelles menes de relacions inexplicables que de cop i volta se us presenten com projectades a la pantalla de la imaginació— aquell poema tan bonic d'«El Canigó» de Verdager, quan a través de les serralades i les valls es parlen els campanars de Sant Martí del Canigó i de Sant Miquel de Cuixà.

Sense tanta força lírica ni volada èpica, també podríem trobar un diàleg entre la «Pedra de l'encant» i el que és una típica essència garriguenca: el Pou calent. Tot i que els granollerins, sempre tan rics de capitalitat comarcal, desconeixen algunes característiques de les seves rodalies, saben ben bé que a La Garriga hi ha aigua termal; i la font pública d'on aquesta mana és «el Pou calent».

Un diàleg entre «la Pedra de l'encant» i «el Pou calent», no a través del cotxe de línia, sinó de les seves arrels històriques, seria força interessant. Què en tenen de secrets amagats l'una i l'altre en les seves entranyes!

Jo, que escric des de La Garriga, us puc dir que «el Pou calent» ha fet una revifalla en una forma nova i moderna: ha nascut una revista mensual i n'ha agafat el nom perquè vol ser una publicació garriguenca, tot i que, per a donar ja d'entrada un major enjòit a la seva aparició, hi ha intercalat uns suggestius punts suspensius, de lliure interpretació.

Les relacions exteriors avui dia són imprescindibles; per això un intercanvi de notes diplomàtiques entre «El pou... calent» i la «Plaça Gran», que és el marc de la Pedra de l'encant, era una necessitat primària. Però el sol fet de ser-ho ja demostrava la seva insuficiència i m'ha semblat que jo, com a col·laborador en les dues publicacions, podia ser una mica més que una freda nota diplomàtica. M'he posat el vestit d'etiqueta i, tot imaginant-me viatjant en una tartana —medi de transport eminentment vallesà— he decidit enllaçar el setmanari granollerí amb la revista garriguenca. Després de les primeres converses exploratòries he trobat els ambients tan ben disposats que puc dir, ben satisfet, que les plenes relacions diplomàtiques, comercials i culturals han estat definitivament establertes. Cadascú conservarà la seva plena autonomia, com en tot règim democràtic i ambdues col·laboraran en donar al nostre Vallès l'aportació d'un treball ben fet que desperti iniciatives, les fecundi i procuri alimentar el ferment que ha d'anar transformant el nostre país en la realitat social i política que, a través de matisos diversos, tots desitgem.

La parrafada d'ambaixador s'ha acabat. Desenganxo la tartana, em poso el vestit de cada dia i me'n torno a treballar; però abans em miro l'una i l'altra publicació i com a vallesà n'estic força content, perquè són un ressò viu de les inquietuds i vivències de cada poble.

Martí Sunyol i Genís